



Republika Hrvatska
Općinski sud u Sisku
Sisak, Trg Ljudevita Posavskog 5

Poslovni broj: P-413/2025-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Sisku po sucu toga suda Andrei Vasiljević, u pravnoj stvari tužiteljice Anke Dragičević, OIB 09846047960 iz Topuskog, Ponikvari 117, zastupane po punomoćniku Damiru Karajiću, odvjetniku iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Hasan Karajić i Damir Karajić, protiv tuženika OTP banka d.d., OIB 52508873833 Split, Ulica Domovinskog rata 61, zastupanog po punomoćnici Sanji Vukina, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Vukina & partneri d.o.o., radi utvrđenja ništetnosti ugovorne obveze, nakon glavne rasprave održane i zaključene 19. svibnja 2026., u prisutnosti punomoćnika stranaka te tužiteljice osobno, temeljem članka 335. stavak 4. Zakona o parničnom postupku, 24. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna odredba sadržana u članku 8. Ugovora o kreditu broj: 141106263687 od 6. studenog 2014. sklopljenog između tužitelja Anke Dragičević, iz Topuskog, Ponikvari 117, OIB: 098460 47960 i tuženika OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 koja glasi:

" 8.3. Za odustajanje od kredita i za prijevremenu potpunu ili djelomičnu otplatu kredita, Banka će naplatiti naknadu u skladu s Odlukom o naknadama Banke."

II. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d., Ulica Domovinskog rata 61, 21000 Split, OIB: 52508873833 da tužiteljici Anki Dragičević, OIB 09846047960 iz Topuskog, Ponikvari 117, nadoknadi parnični trošak u iznosu od 339,04 EUR zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo

polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, tekućom od 24. srpnja 2026., pa do isplate, u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se vrijednost predmeta spora 204,83 Eura.

Obrazloženje

1. U tužbi zaprimljenoj na ovome sudu 15. studenog 2024., tužiteljica Anka Dragičević, OIB 09846047960 iz Topuskog, Ponikvari 117 (dalje; tužiteljica) u bitnom navodi da je sa tuženikom OTP banka d.d., Ulica Domovinskog rata 61, 21000 Split, OIB: 52508873833 (dalje; tuženik), sklopila 6. studenoga 2014. Ugovor o gotovinskom kreditu broj 141106263687, kojim je točkom 8.3. ugovorena izlazna naknada za odustajanje ili prijevremenu otplatu kredita u skladu s Odlukom o naknadama Banke. Slijedom navedenog, tužiteljica je dana 10. studenoga 2014. prijevremeno otplatila kredit, pri čemu joj je tuženik na preostali iznos kredita obračunao i naplatio naknadu u visini od 4%, o čijem iznosu i razlozima određivanja u tom postotku tužitelj nije mogao pojedinačno pregovarati niti su mu isti bili objašnjeni, već je prihvaćanje navedene naknade predstavljalo tipski uvjet za odobrenje kredita po principu "uzmi ili ostavi". Tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi temelji se na članku 1024. Zakona o obveznim odnosima (ZOO), kojim je korisniku kredita zajamčeno pravo na prijevremenu otplatu uz obvezu naknade samo stvarno pretrpljene štete davatelja kredita, te na člancima 49. i 55. Zakona o zaštiti potrošača (ZZP), prema kojima su nepoštene i nišetne one odredbe unaprijed formuliranih standardnih ugovora o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, a koje suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača (uz teret dokaza o pregovaranju na trgovcu), što u konačnici takvu ugovornu odredbu čini nišetnom i na temelju članka 322. ZOO-a kao protivnu prisilnim propisima, radi čega tužiteljica predlaže usvojiti tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu parničnog troška.

2. U odgovoru na tužbu zaprimljenom kod ovog suda 2. prosinca 2024., tuženik se u potpunosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, ističući prije svega da tužitelj nije dokazao status potrošača niti je priložio dokaze o tome da je osobno vršio uplate dospelih anuiteta. Slijedom navedenog, tuženik smatra da se na predmetne tražbine primjenjuje opći zastarni rok od pet godina koji počinje teći od trenutka svake pojedine uplate odnosno primitka ispunjenja, naglašavajući da za ostvarivanje restitucijskog zahtjeva nije nužno podnositi deklaratornu tužbu radi utvrđenja nišetnosti te da je slijedom nastupjele zastare tužbeni zahtjev neosnovan i predlaže ga odbiti u cijelosti.

3. U tijeku dokaznog postupka sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu (stranice 4-8 spisa), obračun za prijevremenu otplatu kredita (stranica 126 spisa), saslušana je tužiteljica kao stranka.

4. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno kao i svih dokaza zajedno, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23) - u daljnjem tekstu: ZPP) ovaj sud smatra da je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan.

5. Tijekom postupka, a na okolnosti sklapanja Ugovora o kreditu te pregovaranja o odredbama tog ugovora, sud je saslušao tužiteljicu Anku Dragičević. Tužiteljica

navodi da je kod OTP Banke d.d. u Sisku digla kredit 2014., a istim je u Volksbank u Zagrebu zatvorila kredit u švicarskim francima. Da bi zatvorila ovaj kredit ona je kod OTP Banke d.d. digla kredit na iznos od 8.000,00 eura na rok od 9 godina. Otplatu je vršila uredno, a OTP Banka joj je uzimala naknadu za ovaj kredit u iznosu od 1.500,00 kuna. Kredit je otplatila 2024.. Bila je prisutna zaključenju ugovora o kreditu uz prisustvo ovlaštene osobe od banke i njezinog jamca Branka Dragičevića. Ugovor joj je pročitao i protumačio te ga je ona razumjela, ali je bila prisiljena da uzme taj kredit kako bi zatvorila isti u švicarskim francima. Banci se nije obraćala radi povrata ove naknade već je to učinila podnoseći tužbu tek nakon što je otplatila kredit. Tužiteljica nadalje navodi da joj je rečeno da mora izvršiti uplatu u iznosu od 4% za gotovinski kredit. Od banke nije dobila izračune za prijevremenu otplatu, a novce je uplatila za švicarske franke, ali nije dobila nikakvu potvrdu da je to uplatila. Iskazuje da se na uplatnici nalazi njezin potpis. Banka joj je ovih 4% naplatila na iznos od 5.000,00 eura. I nakon 2014. nastavila je sa plaćanjem 4% na iznos od 8.000,00 eura. Nije se raspitivala kod drugih banaka već se je raspitivala o tome kod OTP Banke. Ona u prethodnim kreditima nije imala nikakve naknade, a napominje da joj je ovaj kredit u CHF bio prvi kredit. U to vrijeme nije bila vlasnica OPG-a već je otišla u mirovinu 2014.

6. Tužiteljica je dopunski saslušana na ročištu 19. svibnja 2026., te je tom prigodom iskazala da je u vrijeme podizanja kredita već bila u mirovini i da joj je mirovina iznosila 1.400,00 kuna, a rata kredita 2.000,00 kuna. Radi toga je bila u vrlo nezavidnoj situaciji i kredit je podigla jer nije imala drugog izbora kako bi vratila raniji kredit koji više nije mogla otplaćivati. Iznos od otprilike 200 eura koliko joj je iznosila ta naknada i u tom trenutku i danas za tužiteljicu predstavlja veliki iznos, odnosno iznos kojim bi mogla podmiriti troškove života za jedan mjesec plativši režije, lijekove, hranu i slično.

7. Dakle, iz iskaza saslušane tužiteljice, a kojeg u tom dijelu ne dovode u pitanje provedeni dokazi, sud je utvrdio da je upravo tužiteljica bila potrošač, a u smislu čl. 3. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07, dalje: ZZP, a koji se u konkretnom slučaju, a obzirom na vrijeme sklapanja ugovora ima primijeniti), budući da je u konkretnom slučaju tužiteljica u pravni odnos sa tuženikom (a koji je nedvojbeno trgovac u smislu čl. 3. toč. 2. ZZP budući da je upravo kao bankarska institucija nudio kredite a što u konačnici predstavlja jednu od njegovih osnovnih djelatnosti) a radi refinanciranja ranijeg kredita. Dakle tužiteljica je postupala isključivo kao fizička i to se radi isključivo o osobnim i obiteljskim potrebama (dakle ne i za obavljanje zanimanja niti je takva okolnost tijekom postupka dokazana). Nastavno iz iskaza tužiteljice, sud nije utvrdio da bi u svezi predmetnog ugovora tuženik s tužiteljicom pojedinačno pregovarao o spornoj ugovornoj odredbi ugovor je samostalno sastavljen, kao tipski, od strane tuženika, te je kao takav dan na potpis tužiteljici. Tužiteljici, kod potpisivanja ugovora nije ništa posebno objašnjeno niti joj je na transparentan način objašnjeno da će snositi troškove vezane za prijevremenu otplatu kredita. Ono što proizlazi iz iskaza tužiteljice je da tužiteljici nije na transparentan način predloženo što znači trošak prijevremene otplate kredita niti zašto i koliko se isti plaća. Dakle, tužiteljica kao potrošač, ne samo da nije imala mogućnost pregovaranja u svezi spornih ugovornih odredaba, jer je tuženik samostalno sastavio sve ugovorne odredbe po obrascu, već sam tuženik tužiteljici nije dao potpunu i transparentnu informaciju vezanu za ugovaranje troškova prijevremene otplate kredita.

8. Naime, odredbom čl. 96. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13;) kao i odredbi čl. 49. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 41/2014., 110/2015. i 14/2019) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno

pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a st. 2. istog čl. da se smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. St. 3. istog čl. propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, a st. 4. je propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

9. U konkretnom slučaju, a kako je utvrđeno osnovom iskaza tužiteljice, Ugovor o kreditu sastavljen je kao tipski (standardni) ugovor tuženika, slijedom čega je upravo na samom tuženiku, bilo da dokaže da se o pojedinačnim ugovornim odredbama (u konkretnom slučaju spornim o nadležnosti i o troškovima kredita) pojedinačno pregovaralo, a što tuženik nije dokazao.

10. Iz naprijed navedenog, ovaj sud zaključuje (a obzirom na teret dokaza iz čl. 96. ZZP) da se u svezi Ugovora o kreditu nije pregovaralo pojedinačno niti o jednoj spornoj ugovornoj odredbi (naknadi za prijevremenu otplatu kredita)

11. Uvidom u Ugovor o kreditu broj: 141106263687 koji je sklopljen između tužiteljice kao korisnika kredita i tuženika kao banke 6. studenog 2014., utvrđeno je da je u članku 1. Ugovora o kreditu istim ugovorom između stranaka ugovoren iznos kredita u iznosu 8.000,00 € u protuvrijednosti u kunama po srednjem tečaju HNB na dan isplate kredita. Nadalje člankom 3. određeno je 7,99% kamatna stopa, a člankom 8. kredita je regulirana prijevremena otplata kredita.

12. Osnovom iskaza tužiteljice kao stranke, a u istinitost kojeg ovaj sud nije imao razloga sumnjati jer isti iskaz nije u suprotnosti sa drugim provedenim dokazima, ovaj sud je mogao utvrditi samo načelno pravilo postupanja tuženika u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu. Iz iskaza tužiteljice, jasno je da su se svi podaci vezani uz kredit rješavali na tipiziranom ugovoru, na kojima se mijenjao korisnik kredita i iznos kredita, stoga je utvrđeno da je upravo tužiteljica potrošač, a u smislu članka 3. toč. 1. ZZP/2014 (a koji se u konkretnom slučaju s obzirom na vrijeme sklapanja ugovora ima primijeniti), budući da je u konkretnom slučaju tužiteljica u pravni odnos sa tuženikom (a koji je nedvojbeno trgovac u smislu članka 3. toč. 2. ZZP budući da je upravo kao bankarska institucija nudio kredite, a što u konačnici predstavlja jednu od njegovih osnovnih djelatnosti). Nastavno iz iskaza tužiteljice sud nije utvrdio da bi u svezi predmetnog ugovora tuženik s tužiteljicom pojedinačno pregovarao o svakoj ugovornoj odredbi, već tužiteljica ističe da je ugovor bio na tipiziranom obrascu i da joj je predan od strane djelatnika banke. Za Ugovor je također utvrđeno da je u obliku tipiziranog obrasca, sa unaprijed pripremljenim odredbama od strane tuženika i da je kao takav od tužiteljice zahtijevao samo potpis. Jedina važna stavka oko koje se pregovaralo i koja je posebno istaknuta tužiteljici jest iznos kredita i anuiteti u kojima će se plaćati navedeni kredit. Sve ostale odredbe su tipizirane, uređene od strane tuženika i samo navedene u ugovoru, bez ikakvog dodatnog informiranja potrošača (ovdje tužiteljice) kao drugu stranu koja djeluje u svojstvu prosječnog čovjeka (govori se samo o naknadi a da nije naznačeno koliko ona doista iznosi. Sklapajući ugovor za osobne potrebe sa drugom stranom (ovdje tuženikom) koja taj isti ugovor sklapa u svom poslovnom

interesu, osobito u vidu pribavljanja dodatne zarade i posjeduje potrebna znanja jer djeluje u svojstvu stručnjaka.

13. Odredbom 49. stavka 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 41/2014., 110/2015. i 14/2019) kao i odredbi članka 53. stavka 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 19/22 i 59/23) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a stavak 2. istog članka da se smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. istog članka propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, a stavkom 4. je propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

14. U konkretnom slučaju, a kako je to vidljivo iz samog Ugovora o kreditu, ugovor o kreditu sastavljen je kao standardni ugovor tuženika, slijedom čega je upravo na samom tuženiku, bilo da dokaže da se o pojedinačnim ugovornim odredbama (u konkretnom slučaju o ugovorenoj naknadi za prijevremenu otplatu kredita) pojedinačno pregovaralo, a što tuženik nije dokazao.

15. U smislu članka 51 ZZP-a/14 je propisano da prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Člankom 52. ZZP-a/14 je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 55. stavka 1. ZZP-a/14 je propisano kako je nepoštena ugovorna odredba ništeta. Člankom 3. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, dalje: ZOO) propisano je kako su sudionici u obveznom odnosu ravnopravni. U smislu članka 4. ZOO-a propisano je kako u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja. Člankom 6. ZOO-a propisana je zabrana ostvarivanja prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Nastavno je člankom 7. stavkom 1. ZOO-a propisano da sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba, dok je člankom 8. ZOO-a propisano da se svatko dužan suzdržati od postupaka kojim se može drugome prouzročiti šteta. Odredbom člankom 10. stavkom 2. ZOO-a je propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan u ispunjavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka). U smislu članka 322. ZOO-a određeno je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništeta, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

16. Dakle, upravo je iz Ugovora o kreditu i iskaza tužiteljice vidljivo da u konkretnom slučaju, a vezano za odredbu članka 8. predmetnog ugovora (a kojim je ugovorena naknada za prijevremenu otplatu kredita) tužiteljica prije sklapanja ugovora

nije upozorena na istu te kako će to utjecati ukoliko odluči prije otplatiti kredit, te da je ugovor unaprijed sastavljen prema obrascu od strane tuženika i takav dan tužiteljici na potpis, a da se prije samog sklapanja ugovora nije pojedinačno pregovaralo o svakoj od spornih ugovornih odredaba.

17. Nastavno, u odnosu na odredbu članka 53 ZZP-a/14, ovaj sud ukazuje na utvrđenje prema kojemu ne pronalazi da bi odredba o naknadi, u konkretnom slučaju bila jasna, uočljiva i lako razumljiva. Riječ je o principu koji u svojoj osnovi polazi od zahtjeva za jasnoćom i razumljivošću ugovornih odredaba odnosno zahtjev prema kojemu ugovorene odredbe moraju biti takve da potrošaču omogućuju, ne samo gramatičku i jezičnu razumljivost određenog pojma, već i sastavne dijelove te razumijevanje funkcioniranja onog pojma ili instituta na koji se jezičan izričaj odnosi (U tom smislu i presuda Europskog suda C-96/14 Van Hove od 23. travnja 2015., par. 50.) Pravo je tuženika da s aspekta isplativosti svog poslovanja u ugovorima o kreditu ugovara naknade, međutim tuženik je bio dužan, nudeći svoj proizvod tužiteljici, istu informirati o smislu i sadržaju odredaba ugovora o kreditu, između ostalog i naknadi koju će platiti i skrenuti joj pozornosti na parametre o kojima ovisi ta naknada i kako ona utječe na iznos kredita koji će se isplatiti tuženiku, a tuženik nije dokazao da je to i učinio. Takvim postupanjem, tuženik nije na transparentan način informirao potrošača o navedenoj naknadi ugovaranjem koje je nastala znatna neravnoteža u pravima i obvezama između tuženika i tužiteljice, prvenstveno zbog toga što se o njoj nije pregovaralo, a posljedično što ista nije jasna, razumljiva i lako uočljiva.

18. Slijedom iznesenog osnovom iskaza tužiteljice, ali i samog Ugovora o kreditu, ovaj sud je utvrdio da je tužiteljica u svezi predmetnog ugovora o kreditu isključivo pregovarala o visini kredita i mjesečnom anuitetu (tada početnom).

19. Budući da je u konkretnom slučaju utvrđeno da je upravo tužiteljica kao potrošač s tuženikom sklopila ugovor o potrošačkom kreditu, a koji ugovor joj je ponuđen za tu svrhu, bez prethodnog pregovaranja sa tuženikom o pojedinačnim odredbama i bez prethodnog objašnjenja, informiranja i upozorenja na naknadu koju će morati platiti i koja će joj u konačnici smanjiti iznos kredita koji će joj se isplatiti, navedena naknada sadržana u članku 8. Ugovora o kreditu predstavlja nepoštenu odredbu u smislu članka 54 ZZP/14 koje su prema odredbi članka 55. stavka 1. ZZP-a/14 ništetne.

20. U Ugovoru o kreditu nije jasno prikazana struktura troškova odnosno od čega se isti sastoje. Riječ je o odredbi koja je unaprijed formulirana na tipiziranom obrascu zbog čega tužiteljica kao potrošač i slabija ugovorna strana nije imala mogućnosti utjecati na istu, niti na njen sadržaj, a tuženik kao druga ugovorna strana koja je tu odredbu formulirala i uključila u navedeni ugovor, nije dokazao da se o toj odredbi pojedinačno pregovaralo, a što je bio dužan dokazati u smislu odredbe članka 49 ZZP-a/14, pa sukladno navedenom osnovan je tuženi zahtjev tužiteljice u odnosu na ništetnost ugovorne odredbe, pa je valjalo odlučiti kao u izreci odluke

21. Potrebno je istaknuti članak 324. ZOO-a u kojem je jasno određeno da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora u cijelosti. Konkretno, ugovor i dalje ostaje na snazi, ali se utvrđuje ništetnost pojedinih njegovih odredbi, kao što je i ova sadržana u članku 8 Ugovora o kreditu vezanoj uz plaćanje naknade čija je ništetnost utvrđena jer je ista odredba nije bila jasna, razumljiva i lako uočljiva za potrošača (tužiteljicu), dovela je do znatne neravnoteže ugovornih strana, sadržana je u ugovoru isključivo odlukom tuženika bez ikakvog informiranja i pregovaranja s tužiteljem o istoj i kao takva je dovela do povrede odredbi ZZP-a i ZOO-a. Stoga, moguće je istaknuti ništetnost pojedine odredbe ugovora, a ukoliko ugovor može

opstati bez takve ništetne odredbe on će i dalje biti valjan, a ništetnost će biti utvrđena samo za tu odredbu.

22. Između stranaka je bila sporna i vrijednost predmeta spora, pa je sud o istoj odlučio kao u izreci rješenja. Naime tužiteljica smatra da se kao VPS ima uzeti iznos od 1.327,02 Eura (članak 19. ZSP), a tuženik se protivio tako određenoj vrijednosti predmeta spora. Tužiteljica u ovom predmetu nije postavila kondemnatorni zahtjev, već samo zahtjev na utvrđenje ništetnosti članka 8 Ugovora. Kako se ovaj članak odnosi na naknadu za prijevremenu otplatu kredita i kako je nesporno da bi ista da je isplaćena iznosila 204,83 Eura (vidljivo iz obračuna tuženika) to je stav ovog suda da se navedeni iznos treba uzeti kao vrijednost predmeta spora neovisno o tome što naknada nije naplaćena, jer tužiteljica ima pravo na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe koja nije dopuštena, a sud je utvrdio da je ista suprotna odredba ZZP/14 kako je to gore obrazloženo.

23. Odluka o troškovima temelji se na čl. 154. st 1. ZPP-a sud je odlučio o troškovima postupka te je tužiteljici dosudio parnični trošak i to: trošak sastava tužbe u iznosu od 62,50 EUR, trošak sastava podneska od 5. prosinca 2024. u iznosu od 62,50 EUR, zastupanje na ročištu od 5.,. veljače 2025. u iznosu od 62,50 EUR, trošak, ročište 19. veljače 2025. u iznosu od 62,50 EUR, zastupanje na ročištu od 19. svibnja 2025. 62,50 EUR, ukupno 312,50. Tužiteljici su dosuđeni troškovi sudskih pristojbi na tužbu i presudu u ukupnom iznosu od 26,54 EUR.

24. Na tako dosuđeni trošak tužiteljici je dosuđena i zatražena zakonska zatezna kamata u visini određenoj člankom 29. ZOO i to tekuća od 24. srpnja 2026., pa do isplate kao trenutka kada je određena visina takvog troška i od kada je tuženiku poznata njegova obveza za naknadom takvog troška.

25. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci ove odluke.

Sisak, 24. srpnja 2026.

Sudac
Andrea Vasiljević

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od petnaest (15) dana od objave presude. Žalba se podnosi ovom sudu putem e-komunikacije, a o njoj odlučuje nadležni Županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužiteljici po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088b-35fd8**

Kontrolni broj: **08883-da035-49015**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sisku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.